

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА Е. SHARPSTON
представено на 7 март 2013 година¹

Дело C-219/12

Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr
срещу
Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof (Австрия))

„ДДС — Понятие за икономическа дейност — Фотоволтаична система, инсталирана на покрива на частно жилище — Продажба на електричество на доставчик, който снабдява с ток това домакинство“

1. Собственик на жилище е инсталирал в дома си фотоволтаична (соларни панели) система, която произвежда електричество, но няма капацитет за акумулиране. Годишното производство от нея е по-малко от годишното потребление на домакинството. Собственикът сключва договор с доставчик на електроенергия, по силата на който собственикът продава електричество на този доставчик, който също доставя електроенергия на домакинството. Тъй като собственикът на жилището счита, че продажбата на електричество от негова страна представлява икономическа дейност, той иска възстановяването на данъка върху добавената стойност, платен по получени доставки („ДДС“) за тази система и нейното инсталиране. Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд) (Австрия) иска да се установи дали този подход е правилен.

Шеста директива ДДС

2. Разглежданите соларни панели са инсталирани през 2005 г., когато относимото законодателство на Европейския съюз (ЕС) е било Шеста директива ДДС². Релевантни са по-конкретно посочените по-долу разпоредби³.

3. Съгласно член 2 на облагане с ДДС подлежи възмездната доставка на стоки и услуги на територията на дадена държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1, съответно изменена, наричана по-нататък „Шеста директива“). Считано от 1 януари 2007 г., тя е отменена и заменена с Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, наричана по-нататък „Директива 2006/112“), която представя приложимите разпоредби за ДДС в преразгледана структура и съдържание, без по принцип да въвежда съществени промени.

3 — Вж. понастоящем следните разпоредби от Директива 2006/112: член 1, параграф 2, член 9, параграф 1, член 14, параграф 1, член 15, параграф 1, членове 16, 74, 167, 168, 168а и членове 281—291.

4. Член 4, параграф 1 определя като „данъчнозадължено лице“ „всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност“. Съгласно член 4, параграф 2 икономическите дейности обхващат „всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии. Експлоатацията на материална и нематериална вещ с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност“.

5. Съгласно член 5, параграф 1 доставката на стоки означава „прехвърлянето на правото за разпореждане с материална вещ като собственик“, докато член 5, параграф 2 уточнява, че електроенергията трябва да се счита за материална вещ. Член 5, параграф 6 предвижда: „[у]потребата от данъчнозадължено лице на стоки, представляващи част от неговите стопански активи, за лични нужди или за нуждите на персонала му, или безвъзмездното разпореждане с такива стоки, или по-общо тяхната употреба за цели извън предмета на стопанската дейност на лицето, когато дължимият ДДС за тези стоки или техни съставни части е подлежал изцяло или частично на приспадане, се третира като възмездна доставка на стоки. [...]“.

6. Член 11, дял А, параграф 1, буква а) въвежда общото правило, по силата на което данъчната основа е „всичко, което представлява престация, получена или която следва да бъде получена от доставчика срещу доставката, от клиента или трето лице, включително субсидии, пряко свързани с цената на доставката“. Въпреки това данъчната основа при доставките, посочени в член 5, параграф 6 и член 11, дял А, параграф 1, буква б), е „покупната цена на стоките или на подобни стоки, или когато няма покупна цена, себестойността, определена към момента на доставката“. [неофициален превод]

7. Член 17⁴ („Възникване и обхват на правото на приспадане“) предвижда по-специално:

„1. Правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.

2. Доколкото стоките и услугите се използват за неговите облагаеми доставки, данъчнозадълженото лице има право да приспада от размера на данъчното си задължение:

а) дължимия или платен данък върху добавената стойност за стоките и услугите, които са му доставени или предстои да му бъдат доставени от друго данъчнозадължено лице на територията на страната;

[...]“.

8. Член 20 предвижда коригиране на сумата за приспадане на данъка по получени доставки, когато:

„1. Първоначално определената сума за приспадане се коригира по ред, определен от държавите членки, когато в частност:

[...]

б) след изготвяне на справка-декларацията по ДДС настъпи някаква промяна във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане [...]

4 — Съответно изменен с член 28е, въведен с Директива 91/680/ЕИО на Съвета от 16 декември 1991 година относно допълнение на общата система на данъка върху добавената стойност и за изменение на Директива 77/388/ЕИО с оглед премахването на фискалните граници (ОВ L 376, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 110).

2. В случаите на дълготрайни активи корекцията се разпределя за период от пет години, включително годината, в която стоките са били придобити или произведени. Годишната корекция се извършва само върху една пета от начисления върху дълготрайните активи ДДС. Корекцията се извършва въз основа на измененията на полагашото се приспадане през следващите години в сравнение с годината на придобиване или производство на стоките.

[...]“.

9. Накрая, член 24 позволява на държавите членки при определени условия да въвеждат или да запазват в сила определени специални режими, включително освобождаванията от данък и праговите освобождавания. По-специално член 24, параграф 2 допуска за предприятия, чийто годишен оборот не достига определен праг, да бъдат освободени от облагане с ДДС. В член 24, параграф 5 се посочва: „[Д]анъчнозадължените лица, които са освободени от ДДС, нямат право да приспадат ДДС в съответствие с член 17 и могат да не посочват ДДС в техните фактури“.

10. Съответният праг за целите на член 24, параграф 2 се различава значително между държавите членки според датата на присъединяване или нивото на прилаганите преди влизането в сила на Шеста директива ДДС прагове⁵. Някои държави членки въобще не прилагат режим на малките предприятия, докато други прилагат праг при годишен оборот над 70 000 EUR. В Австрия прагът е определен на годишен оборот, който не надвишава 30 000 EUR нетен размер⁶ и се прилага автоматично, освен ако търговецът не предпочете облагане⁷.

Факти, производство и отправен въпрос

11. Според акта за преюдициално запитване г-н Fuchs, въпросният собственик — страна по производството пред националния съд, е поставил соларни панели на покрива на своята къща през 2005 г. Инсталацията няма капацитет за акумулиране. Обществената мрежа се захранва с цялото количество произведена електроенергия, като необходимата за целите на домакинството електроенергия е откупена на същата цена като доставната му цена, а именно 0,181 EUR, включваща и в двата случая ДДС в размер на 20 %. Разходите на г-н Fuchs за закупуване и инсталиране на системата възлизат на 38 367,76 EUR, от които ДДС в размер на 20 %, а именно 6 394,63 EUR. За тази инсталация той получава еднократна субсидия в размер на 19 020 EUR.

12. В акта за преюдициално запитване също се посочва, че в периода 2005—2008 г. потреблението на електроенергия в домакинството на г-н Fuchs е било около 44 600 kWh и че от общото количество произведено електричество, с което е захранена неговата фотоволтаична система през целия период, а именно 19 801 kWh, той е доставил 11 156 kWh на общата мрежа, като самият той⁸ е използвал 8 645 kWh. През първите пет месеца от експлоатацията на системата през 2005 г. са били произведени 2 829 kWh, като мрежата е била захранена с 1 986 kWh.

13. Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr (Данъчна служба на Freistadt Rohrbach Urfahr, наричана по-нататък „Finanzamt“) издава на г-н Fuchs акт за установяване на данъчни задължения за ДДС за 2005 г., съгласно който не се допуска приспадане на платения данък по получени доставки. Г-н Fuchs обжалва пред Unabhängiger Finanzsenat, отделение Linz (Независима данъчна колегия, Linz District, наричана по-нататък „Unabhängiger Finanzsenat“), която признава право на данъчен кредит в размер на 6 309,29 EUR в негова полза. Тази сума отговаря на разликата между данъка

5 — Вж. членове 284—287 от Директива 2006/112.

6 — Член 6, параграф 1, алинея 27 от Umsatzsteuergesetz (Закон за данъка върху оборота) от 1994 г.

7 — Член 6, параграф 3 от същия закон.

8 — Вж. по-нататък точки 17 и 18 по-долу.

по получени доставки в размер на 6 394,63 EUR, заплатени върху разходите за инсталацията и данъка по извършени доставки в размер на 85,34 EUR — върху цялото количество електричество, произведено от тази инсталация (както захраненото в мрежата, така и консумираното в домакинството) през 2005 г.

14. Finanzamt обжалва това решение пред запитващата юрисдикция, която отправя следния преюдициален въпрос:

„Представлява ли „икономическа дейност“ по смисъла на член 4 от [Шеста директива] експлоатацията на присъединена към мрежата фотоволтаична инсталация без собствени възможности за акумулиране на електрическата енергия, която инсталация е монтирана върху или в близост до частна жилищна сграда, при положение че инсталацията е технически конструирана по такъв начин, че количеството произвеждана електрическа енергия да е изначално трайно по-малко от общото количество електрическа енергия, консумирана от експлоатиращия инсталацията за битови нужди в собствената му жилищна сграда?“

15. Писмени становища представят австрийското и германското правителство, както и Комисията. Съдебно заседание не е поискано и не е проведено.

Преценка

Предварителни въпроси

16. Отправеният от Verwaltungsgerichtshof въпрос се свежда до това дали захранването с електричество на общата мрежа от лице, което е в положението на г-н Fuchs, представлява „икономическа дейност“ за целите на ДДС. Тук ще обясня защо считам, че то представлява такава дейност. Доколкото този отговор може да послужи за решаването на спора по главното производство, налице са обаче и други аспекти, които може би е нужно да се вземат предвид както в хипотезата на г-н Fuchs, така и в подобни хипотези.

17. Първо бих искала да посоча, че не е напълно ясно как точно работи системата на г-н Fuchs. В акта за преюдициално запитване, от една страна, се указва, че цялото количество произведена електроенергия се захранва в мрежата, а от друга страна, че между 2005 г. и 2008 г. една част е била подадена в мрежата, като останалата част е консумирана пряко от домакинството.

18. В отговор на питане от страна на Съда Verwaltungsgerichtshof до известна степен изяснява ситуацията. Явно Unabhängiger Finanzsenat е установила факта, че цялото количество произведена електроенергия е било захранено в обществената мрежа и че описаните като консумирани „пряко“ от домакинството 8 645 kWh са били изразходени едновременно със захранването на същото количество електроенергия в мрежата. Запитващата юрисдикция е изходила в разсъжденията си от тези обстоятелства, като е посочила, че Finanzamt оспорва заключението на Unabhängiger Finanzsenat и твърди, че консумираното от г-н Fuchs количество има за произход, на първо място, соларните панели, като останалата част се доставя от мрежата при необходимост, и че единствено излишъкът от електроенергия по отношение на нуждите на домакинството (тогава, когато панелите генерират повече отколкото консумира домакинството) е захранван в мрежата.

19. Verwaltungsgerichtshof счита, че разликата между двете хипотези е без значение за решаването на въпроса. Все пак намирам за полезно да се разгледат разпоредбите на Шеста директива в светлината на различните възможни сценарии.

Наличие на икономическа дейност

20. Съдът приема, че понятието „икономическа дейност“ в член 4, параграф 2 от Шеста директива е много широко по обхват и има обективен характер, в смисъл че дейността се разглежда *per se* и независимо от нейните цели или резултати. Ето защо дадена дейност се квалифицира по принцип като икономическа, когато се осъществява редовно и срещу получаване от доставчика възнаграждение⁹.

21. Съгласно член 5, параграф 2 от Шеста директива електроенергията е материална вещ. Чрез своите соларни панели г-н Fuchs произвежда електроенергия. Той доставя тази електроенергия срещу възнаграждение на експлоатиращото неговата мрежа лице. Ето защо това по принцип представлява облагаема доставка на стоки. Производството и доставянето не се извършват непрекъснато, но те са „трайни“. Те вече са продължили през определен период от години. Докато съществуват соларните панели и г-н Fuchs продължава своя договор с експлоатиращото мрежата лице, електроенергия ще продължи да се произвежда при подходящите изисквания за дневна светлина и метеорологични условия и ще продължи да бъде доставяна в мрежата в съответствие с този договор.

22. От данните в акта за преюдициално запитване също следва, че г-н Fuchs има за цел най-малкото отчасти да получава доход от доставката на електроенергия. Дори ако конкретният резултат е просто намаляване на сметката му за електричество, това намаляване би се образувало от изравняването между сумата, която му се дължи от експлоатиращото мрежата лице, и плащанията, които той дължи на експлоатиращото лице, като именно този доход г-н Fuchs иска да получава трайно от доставките.

23. Според мен в този случай е без значение фактът, че поради своя дизайн фотоволтаична система покрива част от домакинските нужди, но не генерира системен излишък, който би бил насочван винаги за продажба независимо от потреблението на домакинството.

24. Въпросът дали съответната дейност се извършва с цел получаване на постоянен доход, е фактически въпрос, който трябва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които е в частност естеството на разглежданата вещ¹⁰.

25. В този случай г-н Fuchs използва своята фотоволтаична система, за да доставя на експлоатиращото мрежата лице част или цялото количество (според конкретната фактическа обстановка) от произвежданата електроенергия, като той е сключил договор с това експлоатиращо лице, съгласно който доставянето се заплаща. Обективно това е икономическа дейност. То не би било икономическа дейност обаче, ако системата би била предназначена да снабдява с електроенергия само едно домакинство, например с батерии за съхраняване на временни произведени излишъци за по-късна употреба и евентуално с механизъм за акумулиране на електроенергия от мрежата при временен недостиг, но не и за хранване на мрежата с електроенергия.

26. В тази връзка не споделям становището на австрийското правителство, че двата вида инсталации са до такава степен сравними, че да бъдат третираны по еднакъв начин за ДДС цели. Както отбелязах, преценката е обективна. Няма обективна разлика, която да бъде релевантна за класифицирането като икономическа дейност, между система, предназначена за задоволяване само на нуждите от електроенергия на частно домакинство, и система, предназначена за хранване с част или с цялото количество от произвежданата от нея електроенергия на мрежата срещу възнаграждение. Разбирам политическите аргументи,

9 — Решение по дело Комисия/Финландия, C-246/08 (Сборник, стр. I-10605, точка 37 и цитираната съдебна практика).

10 — Вж. Решение по дело Rēdlihs, C-263/11 (точка 33 и цитираната съдебна практика).

изтъкнати от това правителство (според които даден вид фотоволтаична система не следва да се ползва чрез приспадане на ДДС по получени доставки от по-голямо публично финансиране, отколкото друга такава). Считам обаче, че такава политика следва да се провежда с други средства, като например изключване на правото на избор на данъчно облагане¹¹ или коригиране на субсидията, предоставена за инсталирането на такива системи¹², без да се засяга обективното дефиниране на икономическата дейност.

27. Поради изложеното по-горе считам, че г-н Fuchs осъществява икономическа дейност (производство на електроенергия и/или експлоатиране на соларни панели с цел трайно получаване на доход от това) по смисъла на член 4, параграф 2 от Шеста директива и следователно е данъчнозадължено лице по смисъла на член 4, параграф 1.

28. Всъщност същото заключение може да се направи и въз основа на данъчното третиране, предоставено на тези сделки от самите австрийски данъчни власти. Запитващата юрисдикция посочва, че доставките, които г-н Fuchs прави на експлоатиращото мрежата лице, се облагат с ДДС. Единствено доставките, извършвани от данъчнозадължено лице в качеството му на такава, са предмет на облагане с ДДС. От това следва, че ако г-н Fuchs извършва облагаеми доставки, той би трябвало да бъде данъчнозадължено лице, действащо в качеството на такава. Становището на данъчния орган, както е изложено в акта за преюдициално запитване и на австрийското правителство, както е представено на Съда (а именно че г-н Fuchs действа в качеството си на частно лице), е в противоречие със събирането на ДДС върху доставяната от него електроенергия.

29. Явно, доколкото действа в качеството си на данъчнозадължено лице, по отношение на г-н Fuchs са приложими всички правила на правото на ЕС и на националното право, уреждащи правата и задълженията на данъчнозадължените лица.

Възможност за приспадане на данъка по получени доставки

30. Повдигнатият пред националния съд въпрос не е просто дали използването на соларните панели на г-н Fuchs представлява икономическа дейност, а по-скоро дали г-н Fuchs има право на приспадане на платения за закупуването на панелите данък по получени доставки от ДДС по извършените от него доставки на електроенергия на експлоатиращото мрежата лице.

31. Ако единствената цел на експлоатацията би била доставяне в мрежата на електроенергия срещу възнаграждение, то отговорът по принцип би бил утвърдителен. За да перифразирам член 17, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Шеста директива, в качеството си на данъчнозадължено лице г-н Fuchs би имал право на приспадане от дължимия от него данък за извършените от него облагаеми сделки (доставяне на електроенергия) на данъка по получени доставки, платен за доставените му от друго данъчнозадължено лице стоки и услуги (а именно соларните панели и тяхното инсталиране) и използван за целите на тези сделки. Освен това правото на приспадане би възникнало от момента, в който данъкът по получени доставки стане изискуем.

32. Въпреки това трябва да се има предвид, че в много държави членки лице, което доставя само произвежданите от соларните панели на г-н Fuchs количества електроенергия, би попаднало под облагаемия праг. Така в съответствие с член 24, параграф 5 от Шеста директива то не би имало право нито на начисляване на данък по извършени доставки, нито на приспадане на данъка по получени доставки. В случая на г-н Fuchs доставките попадат под установения за целите на облагането в Австрия праг. Доколкото обаче върху тези доставки се събира ДДС,

11 — Вж. точка 10 по-горе и точка 32 по-долу.

12 — Вж. точка 12 по-горе.

следва да се предположи, че той е предпочел облагане¹³ и съответстващото му право на приспадане. Впрочем фактът, че австрийските власти са допуснали, че г-н Fuchs може да предпочете облагане, е допълнително доказателство, че те са го счели за лице, осъществяващо икономическа дейност, тъй като не е възможно да бъде предпочетено облагане по отношение на дейност, която не попада в приложното поле на ДДС¹⁴.

33. Във всеки случай дейността може да няма за своя единствена цел доставката на електроенергия на мрежата срещу заплащане. Около 44 % от произведената електроенергия вероятно е потребявана от собственото домакинство на г-н Fuchs, без да постъпва в мрежата¹⁵. Ако случаят е такъв, този факт също трябва да се вземе предвид при определяне на начините на прилагане на правото на приспадане.

34. Във връзка с икономическата дейност по доставяне на електроенергия соларните панели следва да се считат за дълготрайни активи по смисъла на Шеста директива. Съдът определя дълготрайните активи за ДДС цели като „активите, използвани за целите на икономическата дейност, които се отличават със своя дълготраен характер и със своята стойност, чиято последица е, че разходите по придобиването обикновено не се осчетоводяват като текущи разходи, а се отчисляват като амортизации през няколко данъчни години“¹⁶.

35. Съгласно трайната съдебна практика в случай на употреба на капиталови стоки както за целите на икономическата дейност, така и за лични цели (какъвто би могъл да е случаят тук) заинтересованото лице има избор за нуждите на ДДС i) да включи тази стока изцяло в имуществото на предприятието си или ii) да я задържи изцяло в своето лично имущество, като по този начин напълно я изключва от системата на ДДС, или пък iii) да я включи в предприятието само доколкото тя действително се използва за целите на ефективната икономическа дейност¹⁷.

36. Начинът, по който правото на приспадане може да бъде упражнено по отношение на соларните панели, произведената електроенергия от които се използва отчасти за лични цели (пряко потребление, което не преминава през мрежата) и отчасти за целите на икономическата дейност (захранване в мрежата срещу възнаграждение), поради това ще зависи, *inter alia*, от разпределянето на тези панели между професионалните и личните стопански активи на съответното лице.

37. На първо място, ако те останат изцяло в рамките на личното имущество, те се изключват напълно от системата на ДДС и не може да бъде повдигнат въпросът за приспадане¹⁸. Бих добавила, че същото е приложимо и в случая на независима фотоволтаична система, неприсъединена към мрежата и доставяща електроенергия само за домакински нужди. В такъв случай не би имало икономическа дейност и облагаема доставка.

13 — Вж. точка 10 по-горе.

14 — Вж. точка 28 по-горе.

15 — Вж. точка 18 по-горе.

16 — От най-новата съдебна практика вж. Решение от по дело Eon Aset Menidjmont, C-118/11 (точка 35 и цитираната съдебна практика).

17 — От най-новата съдебна практика вж. Решение по дело Van Laarhoven, C-594/10 (точка 25 и цитираната съдебна практика). Вж. обаче и точка 41 по-долу.

18 — Вж. становището на генералния адвокат Jacobs по дело Charles и Charles-Tijmens C-434/03 (Recueil, стр. I-7037, точки 58, 75 и 76).

38. На второ място, ако соларните панели спадат изцяло към професионалното имущество на собственика на жилището в качеството му на данъчнозадължено лице (каквото би могъл да е случаят тук), правото на приспадане не се засяга, но това положение би дало отражение върху третирането за целите на ДДС на потребяваната от собственото му домакинство електроенергия. В такъв случай съгласно член 5, параграф 6 от Шеста директива тази електроенергия трябва да се счита за стока, доставена от неговото предприятие за негово лично ползване и следователно подлежаща на облагане с ДДС.

39. При тези обстоятелства облагаемата основа би се състояла съгласно член 11, дял А, параграф 1, буква б) от „покупната цена на стоките или на подобни стоки, или когато няма покупна цена, себестойността, определена към момента на доставката“. Имайки предвид, че ако се приеме, че доставяйки електроенергия сам на себе си, собственикът не закупува стоките (конкретно — въпросната електроенергия), а ги произвежда, облагаемата основа трябва да бъде или покупната цена на сходните стоки (а именно закупваната от мрежата електроенергия), или определената към момента на доставката себестойност. Можем да се запитаме дали, когато действителната себестойност може да бъде изчислена, е подходящо да се използва покупната цена на сходните стоки, която би могла да бъде по-висока или по-ниска от себестойността. В настоящия случай е вероятно себестойността да има по-висок размер поне през първите няколко години. Докато текущите производствени разходи (например за поддръжка) могат да бъдат много ниски, следва да се държи сметка също за разходите за панелите и инсталирането им, които подлежат на амортизация след определен период от време. Това вероятно би увеличило разходите за kWh, а оттам — и размера на ДДС, който следва да се начисли за произведената от соларните панели и консумирана от домакинството през периода на амортизация електроенергия.

40. На трето място, ако соларните панели бъдат включени като част от стопанските активи на собственика на жилището в качеството му на данъчнозадължено лице само доколкото те действително се използват за производство на доставяната на експлоатиращото мрежата лице електроенергия, правото на приспадане може да бъде упражнявано само до същата степен. Въпреки това е възможно да се породят трудности, ако съотношението между доставяната на домакинството електроенергия и тази, захранвана в мрежата, би варирано значително. В такъв случай може да бъде подходящо да се прибегне към процедурата по корекция съгласно член 20, параграф 2 от Шеста директива¹⁹.

41. Бих отбелязала обаче, че главното производство се отнася до придобиването и инсталирането на соларни панели през 2005 г., когато данъчнозадължените лица са имали право (а всъщност и задължение) да разпределят капиталови стоки между частната и професионалната сфера. Считано от 2010 г., член 168а, параграф 2 от Директива 2006/112 позволява на държавите членки да предвиждат, че разходите за стоки, които са част от стопанските активи, се приспадат само пропорционално на използването им за целите на стопанската дейност на данъчнозадълженото лице²⁰.

19 — Вж. точка 8 по-горе. Вж. също Решение по дело Wollny, C-72/05 (Recueil, стр. I-8297).

20 — Вж. Директива 2009/162/ЕС на Съвета от 22 декември 2009 година за изменение на различни разпоредби от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 10, стр. 14).

42. Накрая, бих отбелязала, че доколкото г-н Fuchs има право на приспадане на ДДС по получени доставки, платен за соларните панели, може да се повдигне въпросът дали субсидията в размер на 19 020 EUR²¹ може да засегне подлежащия на приспадане размер. Ако субсидията бъде третирана като плащане на част от цялата включваща ДДС цена, може да се приеме, че самият г-н Fuchs е платил единствено размера на ДДС, включен в останалата част от тази цена, и че той е имал право на приспадане единствено на този размер. Този подход обаче явно е изключен по силата на Решение на Съда по дело Комисия/Франция²².

Заключение

43. С оглед на всички изложени съображения смятам, че Съдът трябва да отговори на поставения от Verwaltungsgerichtshof въпрос по следния начин:

Експлоатацията на присъединена към мрежата фотоволтаична инсталация, която е монтирана върху или в близост до частна жилищна сграда, представлява икономическа дейност по смисъла на член 4 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, доколкото произвежданата от инсталацията електроенергия е доставяна на мрежата срещу възнаграждение. При тези обстоятелства данъкът по получени доставки, платен при придобиването на инсталацията, може да бъде приспадан от данъка по извършени доставки, начислен върху доставката на електроенергия в мрежата, в съответствие с всички разпоредби от тази директива, които уреждат такова приспадане.

21 — Вж. точка 12 по-горе.

22 — Решение по дело C-243/03 (Recueil, стр. I-8411).